

JAN BEVERNAGE EN DAVID HUYCKE

Van Antwerpenaar Jan Bevernage (24) kun je niet zeggen dat hij een grote aanhanger is van de Form Follows Function gedachte. Form Follows Fantasy staat veel dichterbij zijn werk, terwijl Fun And Fantasy de nagel op de kop is.

Hoe bruikbaar zijn meubelen zijn? „Je hebt ze toch gezien in hun omgeving...” Inderdaad, de meubelen op de foto staan sedert een maand in de winkel *Fragile*, aan de Lange

Nieuwstraat 59 in Antwerpen. Fragile verkoopt spullen voor de toekomstige moeder en kind. Jan Bevernages meubelen hebben inderdaad een buikje, waarin de koopwaar uitgestald ligt. De kastdeuren hebben een kleurtje. Roze voor jongensplunjes, pastelblauw voor meisjesruitjes, grijs voor unisex en in de vitrine: verrassingen voor grootvaders en grootmoeders. De winkel is van kop tot teen ontworpen en gerealiseerd door Jan. Op zijn blote knieën heeft hij er de vloer gewreven en

geverfd, de muren geschilderd en alle schrijnwerkerij uitgevoerd.

Jan Bevernage studeerde enkele jaren geleden af met een diploma secundair onderwijs architectuur Sint-Lucas op zak, aangevuld met twee jaar economische studies. Hij begon in 1988 te werken bij Kreon, het lichtatelier van Jan Van Lierde. Na bijna twee jaar meende hij genoeg ervaring te hebben om zelf de stap naar het ontwerpen en uitgeven te wagen. Alras ondervond joviale Jan, dat er een

KONFRONTATIES

MEUBEL EN SMEEDKUNST

UIT ANTWERPEN

Bolle kasten van Jan Bevernage en verfijnd bestek van David Huycke.

groot verschil is tussen de papieren weerspiegelingen en de naakte realiteit. Na de ontwerp- en tekenfase moet een creatie uitgevoerd worden. Eerste punt is het maken van een prototype. Zelf proberen biedt de beste kansen, zegt Jan. De start van een dergelijk

werk begint met het doorsnuffelen van de Gele Gids op zoek naar informatie over materialen en gereedschappen. Merkw aardig genoeg voor een jong ontwerper, reikt de materiaalkennis van Jan verder dan hout en metaal. Hij maakte al probeersels in polyester en koolstofvezel met epoxy. Omdat Bevernage het zich niet kan permitteren weken te spenderen aan een prototype, valt het niet altijd uit zoals verwacht. Er wordt toch een model gemaakt op ware grootte en samen met vrienden en techniekers wordt meestal intuïtief gezocht en geprutst tot de oplossing. Grote spelbreker voor Jan is de tijd. Hij komt steeds tijd te kort, zou het allemaal nog veel beter willen doen maar in een startfase kan dit nu eenmaal niet. Als jong zelfstandig ontwerper moet je in de eerste plaats overleven en dat betekent produceren en verkopen. Verkopen om te kunnen investeren in weer nieuwe ideeën... En om wat comfortabeler te kunnen werken. „Hoewel comfort in mijn situatie van jonge ontwerper zeer relatief is, betekent het voor mij een meubel aan de man brengen, een klant vinden die mij zijn vertrouwen schenkt voor een inrichting. Morgen neemt comfort voor mij wellicht andere vormen aan, maar vandaag is comfort tijd...”

Ligt het fantasiemeubel hem beter dan het functioneel meubel? „Aan mijn ontwerpen wil ik in de eerste plaats een bruikbaarheidsfunctie geven, aangepast aan hun omgeving. Mijn meubelen moeten er vooral leuk en gezellig bij staan en liefst een beetje opvallend ogen. Funktionaliteit is niet het einddoel van het ontwerp. Je denkt er misschien aan in de tekenfase, maar het verdwijnt of vervaagt in de loop van de realisatiefase”.

David Huycke (23) is de benjamin van het ontwerperskollektief op deze bladzijden. Hij is net een jaar afgestudeerd aan het Sint-Lucaspaviljoen, specialiteit juwelendesign-edelsmeden, waar hij onder andere begeleid werd door Vlaanderens meest gerenommeerde juwelontwerpers: Siegfried De Buck en Hendrik Bijl. De jongste tien maanden volgde hij een nascholing versieringstechnieken voor zilver aan de vakschool van Scoonhoven in Nederland onder leiding

van Bert Creyen. Daar leerde hij de techniek van de mokumé. Het is een uit Japan afkomstige mozaïek- en inlegtechniek, toegepast met edele en ook niet-edele metalen. De techniek vertoont veel gelijkenis met het marquetterie in hout. Bij mokumé spelen echter de verschillende smelt- en walstemperaturen van de metalen een belangrijke rol. Het is een zeer verfijnde techniek waarvan de finesses alleen met engelengeduld verworven kunnen worden. En Huycke is een geduldige jonge man.

David Huycke heeft veel zin voor apart gestileerde en subtiele details. Hij heeft leren afwerken en beoefent het métier met veel artistieke zin. In de wachttijd tot hij opgeroepen wordt voor zijn legerdienst staat hij niet op non-actief. Sedert hij con brio afstudeerde, nam hij deel aan twee tentoonstellingen in Knokke en Antwerpen. Samen met twaalf andere ontwerpers wordt zijn werk van 11 november tot 23 december getoond in de Galerij Muylaert in Aalst onder de titel *Tempels, zulen en sokkels*. In 1988 was hij derde in een ontwerpwedstrijd in Turijn (bestek Europabeker Bloemsierkunst) en zopas ontving hij de prijs voor het kunstambacht van de Provincie Oost-Vlaanderen. Deze prijs wordt slechts om de vier jaar toegekend aan de edelsmeedkunst.

Hoe wordt men juweelkunstenaar? Voor Huycke zijn een tentoonstelling in het museum voor Sierkunst in Gent en een in het Sint-Lucaspaviljoen doorslaggevend geweest om zijn keuze vast te leggen. Hij is gefascineerd door de veelzijdigheid van enkele edele metalen. Toch wil hij in de toekomst absoluut experimenteren met nieuwe materialen waarop hij oude technieken wil uittesten.

Hij is de man van het detail, de subtiele kleurovergangen, de uiterst verfijnde en perfectie-nistische afwerking. Naast zijn juweelwerk in zilver en inox voelt hij zich ook aange-trokken tot alle facetten van de tafelsierkunst. Zopas werd hij geselecteerd voor de wedstrijd *Eat with art* georganiseerd door D'sign, met een schitterend en origineel kaasbestek in inox. Nieuwsgierigen kunnen straks een ander bestek van Huycke bewonderen op de selectie *Design from Europe... for the world* op de twaalfde biënnale Interieur 90. ■